

opusdei.org

Hvorfor jeg ble assisterende numeraria

Yukiko Kojima kommer fra Kyoto i Japan. Da familien hennes flyttet til Pamplona i Spania, ble hun kjent med Opus Dei, og ba om å bli tatt opp som assisterende numeraria. Vi har spurt henne om hennes utvikling og hvordan hun ser på betydningen av husarbeidet.

03.01.2009

Hvor lenge har du vært medlem av Opus Dei og hvordan kom du i kontakt med Verket?

11. oktober 1996 bestemte jeg meg for å bli med i Opus Dei. Året før hadde jeg blitt katolikk. Verket ble jeg kjent med gjennom mine brødre, som studerte ved Colegio Irabia, et samarbeidsprosjekt under Opus Deis ledelse i Pamplona. En av dem ga meg en video om utdanningssentrene der man arbeider praktisk og samtidig kan studere. Det likte jeg, og fra og med november 1995 begynte jeg på institutt for husholdningsøkonomi ved Colegio Mayor Goimendi ved Navarras universitetet. Gjennom menneskene der opplevde jeg Verkets ånd og oppdaget også hvilken betydning de husholdningsøkonomiske instituttene har for Opus Deis sentre.

Hva var det som trakk deg til Opus Dei?

Det jeg la mest merke til er at man helt klart kan ta sin kristne tro på alvor ved at man midt i hverdagen er helt nær Gud og ved det hjelper mange mennesker til selv å oppdage denne veien.

Hvorfor ba du om å bli tatt opp som assisterende numeraria?

Jeg opplevde at Gud kalt meg. I begynnelsen la jeg ikke merke til hvor viktig husarbeidet er. Jeg hadde aldri kommet på ideen om yrkesmessig å vie meg til det, for det var et annenklassers arbeid, syntes jeg. Jeg ville bli kunstner som mine foreldre eller ha et yrke der jeg kunne være til nytte for andre, for eksempel som lege eller lærer.

Jeg hadde vel på en eller annen måte lenge hatt klart for meg at familien spiller en overordentlig viktig rolle i

et menneskes liv, og at ingen yrkesmessig karriere kan sammenliknes med denne utfordringen. På den andre side forsto jeg allerede fra begynnelsen at Opus Dei er en familie i samsvar med Guds vilje, og at man gir denne familieatmosfæren videre til alle. Og at en familie trenger å ha et hjem, et eget hjem. Jeg innså også at jeg nok var egnet til å bli assisterende numeraria og vie meg til stell og forvaltning på Opus Deis sentre.

Da jeg enda en gang grublet over hvilket yrke jeg skulle velge, som også ville innebære en direkte tjeneste for andre mennesker, ble jeg dypt berørt av Jesu ord:

”Menneskesønnen har ikke kommet for å bli tjent, men for selv å tjene...” Og jeg tenkte at jeg nok bare søkte en tjeneste etter min egen smak, noe som ytre sett kunne være mer betydningsfullt enn en tjeneste som for mange fremstår som ganske

tilbaketrukket og enkel. Og jeg stolte på Gud og på Verket.

Da jeg ble medlem, studerte jeg først for å bli lærer. Jeg valgte en høyskoleutdanning for å få så stor allmennutdanning som mulig og ved siden av kunne jeg gjøre min egen praktiske yrkesutdanning. Dessuten tok jeg den gang også pianoundervisning.

Hvordan vil du beskrive husarbeidet?

Det beste med jobben er at jeg gjennom den skaper et sted for rekreasjon for de andre. Folk skal kunne oppleve at de trives hjemme og sammen med hverandre og samle krefter for med ny energi å gi seg ut i gatevrimmelen og gå til arbeidet sitt. Med kjærlighet og selvovertvinning kan du gi mye glede og oppnå at de andre setter pris på de små og enkle ting. Det er et arbeid som får de andre til å trives men som knapt

legges merke til. Det er som med vannet eller luften: i normale tilfeller takker vi ikke for slike ting, men hvis vannet eller luften en gang skulle bli borte...

Iblant virker det som en jobb uten spesielt stor verdi, fordi det ikke kommer noe håndgripelig ut av det, og fordi det virker så rutinemessig: du gjør rent i hallen og snart er den like skitten igjen, du lager mat og om en halvtime er det spist opp som du har lagt så mye arbeid i. En bok som noen har skrevet, står derimot som noe konkret i bokhyllen. Et maleri pryder et rom eller henger på et museum, og generasjoner kan beundre det. Men på den andre siden finnes det også i slike sysler en viss ensformighet. Det henger sammen med den stadige gjentakelsen av samme utføring. Derfor må du selv være den som ved din måte å arbeide på, gir yrket anseelse. Man

må og kan altså prøve å få til en virkelig utmerket jobb.

Er det for deg et arbeid med fremtidsutsikter?

Det kommer alltid til å være et nødvendig arbeid. Det avhenger av hvordan hvert menneske ser på seg selv, om man er bevisst sin egen verdighet og hvilken stilling man gir seg selv i sin egen familie. For en kvinne avhenger husarbeidet i eget hjem av hvor høyt hun elsker sin mann og sine barn, og hvor overbevist hun er om at hennes familie er det viktigste på jorden. Da blir det tilsvarende viktig for henne å investere tilstrekkelig tid og krefter i hjemmet og familien.

Det ville virkelig være trist om husarbeidet i egen familie bare kunne motiveres av å bli betalt for det. På den andre siden fortjener dette yrket en skikkelig godtgjørelse og en passende erkjennelse fra

samfunnets side, for det fører med seg noe vesentlig for samfunnet. Det gjør at en familie fungerer. Andre arbeidsoppgaver i hjemmet blir jo godt betalt, ganske enkelt fordi de er nødvendige: pleie, vedlikehold, reparasjoner, innredning osv. Spesielt burde det jo egentlig også gjelde husarbeidet, for det er jo absolutt nødvendig for helsen og for den personlige utvikling og den sosiale kompetansen i en familie.

I samfunnet må man fremme innsikten om at husarbeidet er et virkelig yrke og burde ikke avfeie det som en byrde for en families budsjett. Denne innsikten trenger støtte på mange forskjellige plan, fra nasjonale til internasjonale organisasjoner, fra regjeringer osv.

Men det kommer også alltid til å finnes arbeidsoppgaver som utføres av kjærlighet og ikke bare fordi man kan tjene noe på dem. Den

personlige tilfredsstillelsen for den som utfører disse i frihet og kjærlighet, kan ikke omsettes i penger.

Hvordan forholder folk i ditt hjemland Japan seg til husarbeid?

Siste gang jeg var der var for et år siden. Historisk sett har familien for oss japanere stor verdi, ved at rike kulturelle tradisjoner ble tatt vare på for å gjøre hjemmet trivelig og ble ført videre fra foreldre til barn, for eksempel ikebana-kunsten. I dag har folk det nesten alltid travelt, og er opptatt av det neste som skal gjøres og spiser *fast food*. Det er ikke annerledes enn i andre land rundt om i verden.

Jeg synes det ville være fint om man i Japan igjen kunne oppdage betydningen og verdien av å ta vare på sitt eget hjem. Det synes jeg er veldig viktig for dagens mennesker og verd å strebe etter. Man burde vie

mer tid til dette arbeidet, for eksempel å forberede måltidene, som ikke bare har riktig næringsinnhold, men er en del av vår kulturarv, og som kunne bidra til å føre familiemedlemmene og venner nærmere hverandre.

Hvilken innflytelse har den hellige Josemarías budskap på ditt arbeid?

Gjennom ham har jeg møtt Kristus og har lært å ha kontakt med Ham. Dessuten har jeg gjennom den hellige Josemaría opplevd verdien av helliggjørelsen av hverdagen. Han er for meg et storartet forbilde på tjenestevillighet.
